

είναι τα χέρια, τόσο το χειρότερο γι' αυτά. Και χάρηκε που είχε δίπλα της κάποιον αξιόπιστο για να μοιράζονται τις λιγοστές μπουκιές νοστιμάδας και τις γρατσουνιές σε δύσκολους καιρούς που δεν μπορείς να αποφύγεις.

Το δόντι

- Το δράμα της ζωής μας ξεκινάει από την αρχή. Από τότε που σαν να μην έφτανε το ζόρι για να βγεις, ξένα χέρια σε βουτάνε και σε πασπατεύουν. Σου σκαλίζουν τον ουρανό. Σου κάνουν ενέσεις με βιταμίνες. Σου χώνουν ένα θερμόμετρο στον πσινό και σου στάζουν κολύριο στα μάτια που τσούζει σαν λεμόνι. Εσύ φυσικά σκούζεις με όλη σου τη δύναμη αλλά ποιος σου δίνει σημασία; Χαίρονται κιόλας. Τι πιο φυσικό για ένα μυξιάρικο από το να σκούζει; Μεγάλο φιάσκο η εισβολή μας σ' αυτόν τον πούστη κόσμο.

Ο άντρας που τα λέει αυτά είναι σχεδόν παιδί, γύρω στα 25 τον έκανα. Κάθεται απέναντί μου κι έχει το κεφάλι του σκυμμένο. Κοιτάζει το τραπέζι. Τα μαλλιά του είναι λεπτά και λιγδωμένα σε χρώμα ποντικί. Τα μάτια του ξεπλυμένα καστανά σαν τα κατακάθια του καφέ. Το δέρμα του προσώπου του στεγνό σαν καπνισμένο τσιγαρόχαρτο και τα μάγουλά του ρουφνημένα. Ρουφάει ηδονικά ένα στριφτό τσιγάρο και σωπαίνει για κάμποση ώρα. Κοιτάζει απλανώς τον τοίχο απέναντι.

Κάνω μια αδέξια προσπάθεια να τον βγάλω από τη νιρβάνα του.

- Εσείς, πώς τη θυμάστε την παιδική σας ηλικία; Καχάζει.

- Πώς τη θυμάμαι; Δεν θες να ξέρεις! Γεννιούνται όμως καμιά φορά και κάτι σκατόπαιδα! συνεχίζει το χαβά του χωρίς να μου δίνει προσοχή.

Αντιπαθέστατα. Μούλικά σκέτα. Σαν κι ελόγου μου. Γιατί τώρα το ξέρω. Σκατόπαιδο ήμουν από γεννησιμιού μου.

- Τι σας κάνει να πιστεύετε κάτι τέτοιο;

Τη γράφει στα παλιά του τα παπούτσια την ερώτησή μου.

- Εμένα που με βλέπεις η μάνα μου με πέταξε σαν την τρίχα από το ζυμάρι. Μούλικο ήμουν. Θα πρέπει να τα φύσαγε πάντως τα λεφτά η κυρία γιατί με γέννησε σε μαιευτήριο περιωπής.

- Ξέρετε ποια είναι; Ξέρετε το όνομά της;

- Όχι. Απαγόρευσα στον ντετέκτιβ να μου μαρτυ-

ρήσει τα σχετικά. Έτσι για να μην έρθω καμιά φορά στο αμύν και πάω και τη βρω και της φυτέψω καμιά σφαίρα, ανάθεμα την ώρα.

Βαθιά σιωπή ξανά γεμάτη αόρατα ξυράφια. Από την αρχή ένιωθα αμήχανα με τούτο το βασανισμένο παιδί αλλά όσο περνούσε η ώρα η κατάσταση γινόταν ανυπόφορη. Έβγαλα κι εγώ μηχανικά και άναψα ένα τσιγάρο. Ίσως για να του υποδείξω μια αδιόρατη επιθυμία συμπάραστασης αφού κι εκείνος κάπνιζε του καλού καιρού. Δεν ήθελα να με θεωρεί για καμιά κυράτσα που γι' άλλο δεν σκοτίζεται παρά για την κατσαρόλα και το σφουγγαρόπανο.

- Έβγαλα ένα μούτρο να τη βρει, έναν ντετέκτιβ της συμφοράς μόνο και μόνο για να έχω τη χαρά να σκάσω μύτη μπροστά της φάντης μπατούνι. Τελευταία στιγμή το μετάνιωσα. Δεν πάει στο διάολο είπα. Δεν διορθώνεται τίποτα τώρα έτσι κι αλλιώς. Το κακό έγινε. Φαίνεται όμως πως τον φύσαγε τον παρά η οικογένειά της. Εγώ ήμουν αόρατος ενός φουκαρά παρακατιανού. Γι' αυτό με πετάξαν στα αζήτσια να ψοφήσω.

Η ιστορία του μου θύμιζε δακρύβρεχτες ελληνικές ταινίες του '60. «Ψεύτρα κοινωνία» «Μάνα γιατί με πούλπες;» «Το δράμα ενός παραπεταμένου» και τα λοιπά που έκαναν τη νόνα μου στο χωριό να σπαράζει στο κλάμα. Αθώα γυναικούλα κι απονήρευτη η γιαγιά μου. «Βγαλμένα όλα από τη ζωή, παιδάκι μου» μονολογούσε κι εγώ γέλαγα με την αφελειά της, και να που βγήκε σωστή στο φινάλε.

Όσο για το λεκτικό του ισοβίτη, αυτό το άντεχα προς το παρόν. Στο κάτω κάτω δεν επισκέφτηκα και σαλόνι υψηλής ραπτικής. Στις φυλακές Κορυδαλλού βρισκόμουν και προσπαθούσα να εμψυχώσω ένα συνάνθρωπό μας που βασανίζονταν από τα κρίματά του. Με ευγενείς προθέσεις έκανα ό,τι έκανα, -το δηλώνω εξ αρχής- και εντελώς ανιδιοτελώς. Αλλά είχα ήδη αντιληφθεί το μάταιον του πράγματος, τη δική μου ανεπάρκεια και βρισκόμουν στα πρόθυρα της απόγνωσης.

- Λένε πως οι πρώτες αναμνήσεις του παιδιού εγγράφονται στα κύτταρά του, περνάνε στην κυτταρική του μνήμη. Ε, λοιπόν οι δικές μου εγγραφές μιλάνε για πόνο, για στέρψη και για απόρριψη. Μετά το δέντρο δεν ισιώνει όσο και να το παλεύεις, όχι πως πάλεψε κανείς για μένα δηλαδή. Μένει καχεκτικό και τζούφιο, ένα τιποτένιο χαμόκλαδο, κτρινιαρικό και ασθενικό.

- Θέλετε να μου τα πείτε από την αρχή; έκανα μια δειλή προσπάθεια.

Ας τον αφήσω να μιλάει σκέφτηκα, το ξομολόγημα είναι μεγάλη ανακούφιση, σε ξαλαφρώνει. Κάτι ξέρουν οι παπάδες και οι ψυχίατροι και τα κονομάνε. Δεν ήμουν, ούτως ή άλλως, σε θέση να κάνω κάτι περισσότερο.

Εκείνη τη στιγμή με έπιασαν τα νεύρα μου με τις κυρίες του Συλλόγου για την Αποκατάσταση των Κρατουμένων. Πού πήγα και μπλέχτηκα τώρα στα γεράματα; Τι με έστειλαν να κάνω εδώ πέρα; Ποια αποκατάσταση ή έστω βοήθεια θα μπορούσα να προσφέρω σε τούτο το δύστυχο πλάσμα; Ούτε οι γνώσεις μου μπορούσαν να με συντρέξουν, όσο για τις εμπειρίες μου... Και να 'μαι τώρα να κάθομαι, η καλή σου, αντάμα με ένα βαρυποινίτη βιαστή και δολοφόνο και να 'χουμε πιάσει ψιλή κουβέντα. Θεέ μου, φύλαγε, πώς τα φέρνει όμως η ζωή!

- Μήδεια τη λέγανε...μουρμουρίζει. Σιγανά σχεδόν ερωτικά.

- Τι;

- Μήδεια τη λέγανε, εκείνη, λέω που με γέννησε. Ψέματα σου είπα ότι δεν ξέρω.

Ψάξε να τη βρεις, πετιέται ξάφνου αλαφιασμένος.

- Εγώ... δεν..

- Δεν είναι δύσκολο, δεν υπάρχουν και πολλές κυράτσες μ' αυτό το καταραμένο όνομα.

- Ναι, ίσως...αν...

- Ακούς τι σου λέω; Βρες την και δώσ' της τούτο εδώ. Το βλέμμα του είναι τρελαμένο.

Μου πασάρει άγαρμπα ένα κομματάκι χαρτί εφημερίδας τσαλακωμένο. Με τη βία μου το χώνει στο χέρι. Δεν έχω επιλογή, το βάζω στην τσέπη μου το χαρτί σαν ζεματισμένη και τσακίζομαι να ξεκουμπιστώ από τα βάρη της κολάσεως. Λες κι έχω στην τσέπη μου τον εξαποδώ αυτοπροσώπως, Θου Κύριε!

Μόλις με χτυπάει ο κρύος αέρας, άλλη τρομάρα. Η πίεση μου θα έχει φτάσει το 25, να πάρει η ευχή, δεν πήρα τα χάπια μου.

Μέσα στο τραμ έχω πρεμπίσει λιγούλακι και ανοίγω το χαρτί, σαν να διαπράττω ιεροσυλία ένα πράμα. Κι εκεί μου κόβονται τα ήπατα. Ένα δόντι έχει μέσα, ένα παιδικό δοντάκι, στις ρίζες του ακόμα ξεραμένο αίμα. Και στις άκρες του χαρτιού στον μοναδικό ελεύθερο χώρο «Μανούλα το δοντάκι σου μου το 'χεις καρφωμένο απάνω στην καρδούλα μου και με 'χεις μαραμένο.» Σάμπως κάτι τέτοιο να 'γραφε δεν παίρνω και όρκο. Είχα ξεχάσει και τα γυαλιά μου, να πάρει η οργή.

Βγαίνοντας από το τραμ, το πέταξα στα σκουπίδια, ο Θεός να με συγχωρέσει!

NEFELI

Greek Restaurant

480 KING STREET NEWTOWN | P 82831921 | www.nefeli.com.au

Authentic Greek modern cuisine

We are the party specialists

Available for all occasions